

Jubileumi ünnep a Diósgyőri Várban

Az Országos Erdészeti Egyesület 150 éves fennállásának alkalmából 2016. május 26-án ünnepi rendezvényt tartott a Miskolci Helyi Csoport a nemrég felújított Diósgyőri Várban 99 fő részvételével. Az ünnepi rendezvényt Zay Adorján, a Miskolci HCs elnöke, az ÉSZAKERDŐ Zrt. vezérigazgatója nyitotta meg.

A program első felében a résztvevők két csoportban jelmezes animátorok tárlatvezetése során ismerkedhettek meg Diósgyőr fénykorával, a 14. századi királyi székhellyel. A vár jellegzetes romjai a Szinva-patak völgyében elterülő szürkésfehér mészkőből álló szikladombon emelkednek. Az erre épült földvárat első ízben Anonymus említi. IV. Béla király a tatárjárás után kedvelt hívének, Ernye bánnak adományozta a várat. Ernye bán fia, István nádor volt az első, akkor még gyűrű alakú, kéttornyos kővár építtetője.

A Lovagkirályként emlegetett Nagy Lajos (1342–82) 1364-ben nagy birtokrészt csatolt a várhoz, a nemzetségi vár helyén pedig pompás, négy saroktornyú, gótikus várkastélyt építtetett. A falakat körülölelő vizesárok, a négy hatalmas, bevehetetlennek látszó toronnyal, a tornyokat összekötő emeletes lakosztályokkal, valamint a korabeli Közép-Európa legnagyobb lovagtermével Diósgyőr vára az ország legszebb és legpompázatosabb erődítménye volt.

Buda, Visegrád és Zólyom mellett Diósgyőr királyi székhelyként akkor vált jelentőssé, miután Lajos a lengyel királyi trónt is elfoglalta. A vadban gazdag bükki erdők szélén fekvő várkastély évente több hónapon át Lajos király és anyja, Lokietek Erzsébet kedvenc tartózkodási helyeként szolgált. A Diósgyőri Vár falai között olyan fontos politikai események is zajlottak, mint 1381-ben, a király velencei háborúit lezáró turinói (torinói) béke ratifikálása.

A bükki vadászatok fénykora szintén arra az időszakra tehető. Nagy Lajos idejében a szarvas, őz és vaddisznó mellett medve és bölény is élt a bükki rengetegben. Ebben az időszakban nagyszámú vadász, solymász, íjász és pecér (kutya-vezető) segítette a fényűző udvartarás ellátását.

Lajos király halála után Diósgyőr a továbbiakban a királynék javadalma volt. A mohácsi csatavesztésig (1526) hat királyné – köztük Mátyás felesége, Beatrix – jegyajándékba kapott vidéki rezidenciájaként szolgált: ezért is emlegették akkoriban Diósgyőr várát a királynék jegyruhájaként.

Mohács után zálogos birtokosok kezén pusztult a vár,

1673-ban a tetőszerkezet leégett, a 17. század végére pedig teljesen elvesztette hadi jelentőségét. A 19. századi festmények, fotográfiák már csak romokat mutatnak, a táj csodálatos szépsége azonban mit sem változott.

Több nekibuzdulás után 1962-ben kezdődött az a tíz éven át tartó feltárás, amelynek eredményeként rom állapotában konzerválták a Diósgyőri Várat. A konzervált állapotban is pusztuló vár rekonstrukciójára újabb negyven év elteltével nyílt lehetőség a „Diósgyőr-Lillafüred komplex kulturális és ökoturisztikai fejlesztése” projekt keretében Cséfalvay Gyula építész és dr. Lovász Emese régész belsőépítészeti tervei alapján. A felújított Diósgyőri Várat 2014. augusztus 30-án adták át, nagyszabású ünnepség közepette. (forrás: <http://www.diosgyorivar.hu>)

A tárlatvezetést követően a vár lovagtermében előadásokat hallgathattak meg a résztvevők. Dr. Lovász Emese történész *Köbalom most vár áll ott...* című előadásában mutatta be a Diósgyőri Vár feltárásának, romkonzerválásának és rekonstrukciójának történetét. A rendkívül érdekes előadás során ismertette a vár műemléktörténetét, szólt a régészeti feltárások során előkerült leletek sokaságáról, a rekonstrukciós munkálatok nehézségeiről és a jelenlegi hasznosítás sokszínű programjairól.

Tajnai Róbert tagtársunk a diósgyőri koronauradalom erdőségeinek múltjáról tartott előadásában szó esett a Bükk hegység keletkezéséről, a Nagy Lajos király korabeli vadászatokról, valamint az 1514-től „koronajószág” számító diósgyőri uradalom jelentőségének változásáról a történelem folyamán. Megismerhettük az erdőgazdálkodás történetét a kezdetektől a felvirágzást hozó iparosításon, az I. világháború utáni traumán keresztül napjainkig. Az előadás kitért az erdész kultúra fejlődésére és az üzemtervezés kezdeteire is.

Bózsó Gyula tagtársunk előadásában a diósgyőri koronauradalom erdőségeinek jelenét ismertette. Összehasonlította a koronauradalom egykori és mai szervezeti felépítését. Bemutatta a terület közjóléti szerepét és az elmúlt évek közjóléti fejlesztései kapcsán az előadó méltán nevezte napjainkat a közjólét aranykorának. Az előadást Kaán Károly főerdőmester szavaival zárta kollégánk: *„El fog jönni, mert el kell jönnie az időnek, amikor az erdő minden magyar kultúrember szemének és szívének egyik legkedvesebb tárgya lesz, és azt nem csak azért fogja becsülni, mert testét-lelkét üdíti és meggyógyítja, szépjérzékét pedig gyönyörködteti – de mert magán- és közgazdasági érdekek szempontjából is, benne a nemzet egyik legzebb és legértékesebb kincsét ismeri fel.”*

